

ὑβρεις, καὶ εἰς τὰ δημόσια μίση, ἐνῶ πάντες ἐπικροτοῦσιν εἰς σέ, καὶ πανταχοῦ σὲ ἀκολουθεῖ ἡ τυφλὴ τοῦ λαοῦ εὐνοία; Εἶσαι εὐγλωττος, ὅταν ᾖναι χρεῖα νὰ παρηγορήσης ἄλλους; περισσότερον ὅμως ἤθελον σὲ θαυμάσει, ἂν ἐν τῇ αὐτῇ περιγᾶσει εὐρισκόμενος, ἐχάλινονες μόνος τὴν λύπην σου.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ πατὴρ ἡμῶν· εἰς αὐτὸν ἀναβαίνει καὶ τελειώνει πάντων τῶν ἀνθρώπων ἡ γενεαλογία διὰ βαθμῶν μᾶλλον ἢ ἥττον μεγαλύτερων. Δὲν πρέπει νὰ καταφρονῶμεν οὐδένα ἀνθρώπων, καὶ ἂν ᾖναι ἐκ τῆς πλείον ἀδόξου καὶ πτωχικῆς γενεᾶς. Δὲν συσταίνουσι τὴν ἀληθινὴν ὑπόληψιν τὰ τυχερὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ τὰ ἥθη· τὰ ἥθη κρέμονται ἐξ ἡμῶν· ὁ δὲ πλοῦτος καὶ αἱ ἀξίαι ἐκ τῆς τύχης.

Πείθομαι εὐχαρίστως εἰς τὴν γνώμην τοσούτων μεγάλων ἀνδρῶν, αἵτινες διδάσκουσι τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. Ἐναγκαλίζομαι τὴν ἐλπίδα ταύτην· καὶ ἡ αἰωνιότης, ἣν μετ' ὀλίγον μέλλω νὰ ἀπολαύσω, μὲ κάμνει νὰ μὴ λατρεύω τὸ σῶμα τοῦτο, ὅπερ μὲ κρατεῖ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀπὸ τοῦ νῦν δύνασαι, ἀνθρώπε, νὰ ὑψωθῇς μέχρι τοῦ θρόνου τῆς Θεότητος. Δὲν θέλουσι σὲ ἀναβιβάσει ἐκεῖ τὰ πλούτη, διότι ὁ Θεὸς δὲν ἔχει χρεῖαν ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ· οὔτε τὰ πολυτελῆ φορέματα, διότι καὶ τούτων δὲν ἔχει οὐδεμίαν χρεῖαν· οὔτε ἡ ὑπόληψις, οὔτε ἡ λαμπρότης, οὔτε ἡ δόξα, οὔτε τὸ πλῆθος τῶν δούλων, οἵτινες σηκῶνουν τὸ φορεῖόν σου ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς. Ὁ μέγας οὗτος Θεὸς εἶναι παντοδύναμος, καὶ μόνος κρατεῖ τὸ πᾶν. Τί λοιπὸν θέλει σὲ ἀναβιβάσει ἐκεῖ; ἡ ψυχὴ, ἂν μόνον ᾖναι καθαρὰ, ἀγαθοποιὸς, καὶ ἐνάρετος.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ μόνον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου· καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἂν στερεῖται, μὲ αὐτὴν μόνην εἶναι ἀξιώσιμος· ἐξ ἐναντίας, ἄνευ τῆς ἀρετῆς, πάντα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ δὲν δύνανται νὰ προφυλάξωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κατακρίσεως καὶ καταφρονήσεως.

Ὁ ἐνάρετος ἀνθρώπος ἔχει πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ παλαιὸν τοῦτο ἀξίωμα, "Ὅτι πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὸν Θεόν. Τὸ πᾶν, ἐν ᾧ γεννώμεθα, εἶναι ἐπικράτεια μοναρχικὴ, καὶ ἡ ἐλευθερία ἡμῶν κρέμεται ἀπὸ τῆς ὑποταγῆς ἡμῶν εἰς τὸν μονάρχην Θεὸν τοῦ παντός.

Ἡ νεότης πρέπει μάλιστα νὰ δίδωται εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀληθείας, καὶ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ λογικοῦ· νὰ κάμῃ σοφὸν σύστημα διαγωγῆς, καὶ νὰ λάβῃ ἕξιν εἰς τὴν πράξιν τῆς ἀρετῆς.

Ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ γίνηται ὠφέλιμος εἰς πολλοὺς, ἂν ᾖναι δυνατόν· ἢ τοῦλάχιστον, εἰς τοὺς φίλους, εἰς τοὺς συγγενεῖς, τέλος πάντων εἰς ἑαυτόν. Πᾶς ἀνθρώπος, πᾶς πολίτης ὀφείλει εἰς τὸ κοινὸν τὴν δούλευσιν ταύτην· δούλεισις εἰς τὸ κοινὸν εἶναι νὰ κατασταίνωμεν καὶ ἄλλους τινὰς εὐτυχεῖς. Καθὼς ἐκεῖνος, ὅς τις παραδίδεται εἰς τὴν κακίαν, δὲν βλάπτει μόνον ἑαυτόν, ἀλλὰ καὶ ὅσους ἡδύνατο νὰ διορθώσῃ.